

Vstúpenie, 13.5.2021

Skutky ap. 1, 4-9: *Keď boli spolu, prikázal im, aby neodchádzali z Jeruzalema, ale aby očakávali zaslúbenie Otcovo - o ktorom (tak im riekol) počuli ste odo mňa, (totiž) že Ján krstil vodou, ale vy o niekoľko dní budete pokrstení Duchom Svätým. A oni, tam zidení, spýtali sa Ho: Pane, či v tomto čase obnovíš kráľovstvo pre Izrael? Odpovedal im: Nie je vašou vecou poznať časy a príhodné chvíle, ktoré Otec určil svojou mocou, ale prijmite moc Ducha Svätého, ktorý zostúpi na vás, a budete mi svedkami aj v Jeruzaleme, aj po celom Judsku, aj v Samárii a až do posledných končín zeme. Len čo to povedal, vzniesol sa im pred očami do výšin a oblak vzal im Ho pred oči.*

Skúsili ste si niekedy celkom realisticky predstaviť Ježišov odchod z tejto zeme? Veľmi blízkym mi je jeden obraz, ktorý som v mojom živote prežívala opakovane niekoľkokrát. Je to obraz odchodu, odjazdu mojich rodičov z nášho farského dvora. Oni už sedia nabalení v aute, už sme sa aj objali a osobne rozlúčili. Povedali sme si dôležité slová vzájomného požehnania a priani do najbližšieho stretnutia, no my stále stojíme s manželom a deťmi na dvore. Rodičia otáčajú auto, vysielame si pohľadmi posledné uistenia vzájomnej lásky a potom dvíhame ruky a mávame.... deti utekajú za autom a mávajú z celej sily... my s manželom stojíme, opierame sa jeden o druhého, mávame, stieram si slzy... Poznáte niečo také?

Možno nejako takto prebiehalo aj posledné lúčenie učeníkov so svojím Majstrom, Pánom Ježišom Kristom. Už si povedali posledné slová, už sa osobne rozlúčili, počuli posledné povzbudenie, usmernenie... no neodchádzajú. Stoja a možno aj oni mávajú a pazerajú sa, ako Pán Ježiš pred ich očami odchádza z tejto zeme. Myslím si, že to bol pre nich veľmi hlboký a citový zážitok. Nechcelo sa im odísť, aj keď Pána Ježiša už nevideli. V srdciach im rezonovali Jeho posledné slová – **neodchádzajte a očakávajúte zaslúbenie!**

Čakanie je, podľa mňa, jednou z najväčších skúšok našej trpezlivosti. Keď máme na niečo čakať, je to pre nás ťažké. Sme naučení mať všetko naplánované. Ak nám náš časový plán naruší čakanie, sme z toho nervózni.

Pán Ježiš chcel po učeníkoch, aby čakali. Aby po Jeho Vstúpení neodchádzali z Jeruzalema, ale aby boli trpezliví. To čakanie v ich prípade malo svoj význam.

Oni totiž ten čas čakania premenili na vzácny čas spoločných modlitieb.

Aký nádherný príklad pre nás, veriacich ľudí. Je to vyslovene priam výzva, ktorá nás povzbudzuje: **Premeňme** aj my naše **časy čakania na časy modlitieb**, tichých, osobných, ale aj hlasných, spoločných. **Tento čas modlitby nás totiž otvára pre Božie konanie v nás.**

Toto zažili učeníci počas svojho „čakania“. Bol to čas prípravy ich života na prijatie moci Ducha Svätého. Pán Ježiš vedel, že potrebujú „čas čakania a očakávania“, aby mohli v plnosti prijať Ducha Svätého. Aby ich životy boli otvorené pre Jeho konanie. Toto potrebujeme aj my, pre naše dnešné kresťanstvo.

V poslednom čase sa stretávam s tým, že mnohí služobníci aj v našom cirkevnom zbore sú vyčerpaní z uzavretia, z čakania na možnosť opäť sa stretnúť spolu. Aj keď prebiehajú stretnutia online, cítia sa unavení, vyčerpaní, vyprahnutí. Chýbajú nám sociálne kontakty a s nimi sa vytráca aj radosť z viery. Nemáme ju pred kým žiť! A tento čas „čakania“ nás mnohých vyčerpáva.

Dnešný sviatok Vstúpenia nám chce pripomenúť, že každý čas „čakania a očakávania“ má svoj zmysel. A my ho môžeme využiť ako čas „neprestajných, usilovných, trpezlivých, príhovorných modlitieb.“ **Bez modlitby to nejde a ani nepôjde!** A bez modlitebníkov v našom cirkevnom zbore stratíme radosť z našej viery a spoločného zborového života. Stratíme radosť zo spoločných stretnutí! **Modlitba nás pripravuje na konanie Ducha Svätého.**

Nasledujme príklad učeníkov a kým ešte čakáme, ak sme to doposiaľ neurobili, začnime sa modliť. Modliť za našu vieru; za ľudí, ktorí sú nám zverení; za spolupracovníkov; za vedúcich jednotlivých skupín v našom cirkevnom zbore i v našej cirkvi. Za nové prebudenie! Modlime sa za nové nadšenie pre život

viery. Nečakajme, že toto niekto vymodlí za nás. Ani nečakajme, že Duch Svätý bude konať bez našich modlitieb. **Modlitba nás pripravuje na dielo Ducha Svätého!** Modlitba je lievik, ktorým prúdi Jeho moc do našich životov i životov tých, za ktorých sa modlíme.

Čo si myslíte, **ako vznikol prvý cirkevný zbor**? Tým, že zrazu bolo počuť hukot ako hukot silného vetra a nad hlavami učeníkov sa objavili ohnivé jazyky? NIE! **Bol vymodlený!** Modlitba otvorila životy a srdcia učeníkov, a keď boli pripravení, vstúpil do ich životov Duch Svätý a oni boli pripravení byť svedkami – a cez ich svedectvo viery sa pripojilo k nim viac ako 3000 ľudí!

Nie je našou vecou, tak, ako nebolo ani vecou učeníkov, poznať časy a príhodné chvíle, ktoré určil Otec svojou mocou – tak to povedal Pán Ježiš učeníkom. Vlastne im tým povedal, aby sa netrápili tým, čo nemôžu zmeniť a ani ovplyvniť. Ale povzbudil ich k tomu, aby boli Jeho svedkami. A to sa nedalo bez moci Ducha Svätého v ich životoch. Ale aby boli pripravení na túto moc, potrebovali čas čakania – ktorý premenili na čas modlitby.

Prijmime toto pozvanie dnešného sviatku Vstúpenia. Využime čas čakania, ktorý teraz máme, na čas modlitieb. Nehľadajme si výhovorky, prečo nie. Možno máme strach, možno si myslíme, že to už nemá zmysel. Alebo sa cítime jednoducho unavení. Smutní z dlhého odlúčenia. Skúsme si predstaviť, ako sa cítili učeníci, keď sa im Pán Ježiš stratil z očí? S modlitbou sa to všetko vytratí a my budeme naplnení novou mocou a silou Božieho Ducha. A On spôsobí v nás novú radosť a urobí nás odvážnymi svedkami nášho Pána a Spasiteľa. A ako svojich svedkov si nás použije ako učeníkov – aj náš zbor totiž môže mať 3000 ľudí! Dvihnite svoje hlavy v modlitbe a Pánovi Ježišovi a primime novú moc Ducha Svätého do našich životov. Amen.